

РЕШЕНИЕ

№ 11688

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2628** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на пълномощник на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) срещу решение № 613/02.02.2024г. по НАХД № 16510/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 96 състав. С обжалваното решение е отменен електронен фиш (ЕФ) серия К № 3984284, издаден от СДВР, с който на И. П. Г. е наложена глоба в размер на 400 лв. на основание чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата. Доводът на касатора е, че в случая не е изтекъл предвидения в чл.81, ал.3 във връзка с чл.81, ал.1, т.5 от НК абсолютен давностен срок от четири години и шест месеца и отговорността на лицето не е погасена по давност. Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът намира, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно

легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи за законосъобразно издаване на ЕФ, но за изтекъл давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 от НК, тъй като в период повече от 3 години - от съставяне на ЕФ на 21.09.2020г. до неговото връчване на 08.11.2023г., не са извършвани действия от наказващия орган да прекъсват давността и съответно е основание за отмяната му.

Касационната инстанция не споделя мотивите на СРС за настъпил правоогасяващ административнонаказателната отговорност юридически факт, а именно изтичане на относителна давност за административнонаказателно преследване. Споделя становище, че разпоредбите на НК, регламентиращи относителната давност не са приложими в административнонаказателното производство. Съображенията са, че препращането на чл.11 от ЗАНН към НК по въпросите свързани с обстоятелствата, изключващи наказателната отговорност, сред които е и давността, е субсидиарно, доколкото в ЗАНН липсва изрична регламентация. Случаят не е такъв – в чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗАНН се съдържа изрична уредба. Въззивният съд се позовава на давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 от НК, който предвижда, че наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателнопроизводство означава образуване на наказателно производство, а административнонаказателното производство се образува със съставянето на АУАН, в случая с издаване на ЕФ и едновременно с издаването на ЕФ се реализира преследването (при НП – с издаването му). Действията по съобщаване на НП, съответно в разглеждания случай на ЕФ, не са действия по наказателно преследване. При късно съобщаване на ЕФ и необосновано дълго забавяне, защитата срещу административнонаказателното преследване е абсолютната давност по чл.81, ал.3 във връзка с чл.81, ал.1, т.5 от НК. Същата не е уредена в ЗАНН и се прилага на основание чл.11 от същия закон. В случая нарушението е извършено на 17.09.2020г. и включително и към момента не е изтекъл абсолютният давностен срок за административнонаказателно преследване.

Извън горното СРС е извършил проверка на законосъобразността на ЕФ и е изложил мотиви за законосъобразното му издаване при изяснена от събраните доказателства фактическа обстановка. Касационната инстанция достигна до същия извод за законосъобразност на ЕФ въз основа на правилно установените от СРС факти, подкрепени от събраните и обсъдени писмени доказателства. В процесния случай нарушението е заснето с годно автоматизирано техническо средство съгласно разпоредбите на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, вр. параграф 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, при спазване на действащите към момента на извършване на нарушението правила, регламентиращи в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на министъра на вътрешните

работи. Установява се автомобилът и ползвателя му, измерената скорост от 103 км/ч, че процесният пътен участък, съгласно схема от СО попада в границите на населено място, където максимално разрешената скорост на движение е 70 км/ч, съобразно поставен пътен знак „В26“. От обективна и субективна страна се установява вмененото на наказаното лице административно нарушение правило квалифицирано по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП. На основание чл. 189, ал. 5, вр. чл. 188, ал. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на И. П. Г., който съгласно приложена справка е регистриран като ползвател на автомобила, поради което и фишът е издаден именно срещу него.

Предвид горното и тъй като не е налице изтекла абсолютната давност за преследване на нарушението от датата на извършването му на 17.09.2020г., решението на СРС като неправилно следва да се отмени и вместо него постанови друго по същество на спора, с което ЕФ да се потвърди.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН следва да бъде уважено искането на касатора за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. за инстанция, съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая касаторът е бил защитаван от юрисконсулт и пред двете инстанции и следва да бъде присъдена сума за юрисконсултско възнаграждение общо в размер на 160 лв. Сумата е дължима на СДВР, която е юридическо лице, съгласно чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.,

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 613/02.02.2024г. по НАХД № 16510/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96 състав и вместо него постановява: ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш серия К № 3984284, издаден от СДВР, с който на И. П. Г. е наложена глоба в размер на 400 лв. на основание чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА И. П. Г., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата 160 лв. (сто и шестдесет лева) юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: